

* *

Կանաչ պարսիզի զով շատերն ենում
Մտերիս քովում եւ խորասուզուած
Ման էի գալիս, անհաստատ փայլում,
Սիրսս վշաքեկ, կսկիծով խոցուած:

Եւ տարում էի եւ իմ մտերով
Դեպ աչն աշխարհը, ուր սեւ ցաւերից
Երկինքն է այրում, շանքեր սփռելով,
Ուր արհաւիրքի թախծոս երեքից
Արեան նետեր է արելը սփռում
Հաշումաշ եղած թշուառ երկրում:

Ուր հորիզոնը արեան շիթերից
Կրակի նման կարմիր է փայլում,
Եւ ծաղիկները մոռալ դաշտերում
Փոխան ջրուելու անգութ երկնից.
Բնութեան պարզեւ կենսասու ցօղով
Երկրի կրծքից արիւն եւն ծծում:

Եւ շատ այսպիսի սեւ, ցնցոզ մտեր
Սրագ թելերով ինձնից սաւառնում,
Սահում, անցնում եւն իբրեւ շատերն են
Դառնացած սրիսս նոր վերք պատուաստում:

Եւ ինձ մորմոխող արնոս մտերից
Վիշն ու թախիծը տրեցին հոգուս.
Ու նրանց մաշող, կրծող ճանկերից
Մաշում եւ, հաշում եւ կեանքս շալիս.
Տ. ՇՈՌԼՈՒԵԱՆՑ